

Een inzender, die zich „Politicus” noemt, waarschuwt dan ook voor wat hij noemt een „harlequinade”. Maar een andere inzender stelt zich maar vast candidaat, om een voorbeeld te geven, en noemt eenige districten, waar men z. i. met geneeskundige candidaten goed gevolg zou hebben, m. a. w., waar men een parlamentslid, dat in labiel evenwicht verkeert en wel van een andere partij zal zijn dan de collega, die zich candidaat stelt, kan laten duikelen.

Niets voor ons, dat gescharrell! Laten wij de artsen, die roeping gevoelen voor de politiek en kamercandidaat worden, maar laten steunen door hun geestverwanten, hetzij dokters of leeken. En laten wij hopen, en desnoods daarop aandringen, dat zij als kamerlid hun beroep en hun beroepsgenooten niet vergeten. Maar laten wij als beroepsvereniging ons bepalen tot de waarlijk niet zoo te ver-smaden positie van „Staten-Speciaal” en onze meening duidelijk doen vernemen, telkens als de Staten-Generaal dat noodig hebben.

H. PINKHOF.

EEN LASTERAAR IN ONZE EIGEN GELEDEREN. — Bij de bespreking in den Berlijnschen gemeenteraad van de reeds vroeger hier vermelde voordracht tot instelling van „ambulatoria” of ziekenhuispoliklinieken ter verlichting van het plaatsgebrek in de ziekenhuizen, heeft een arts, het gemeenteraadslid dr. WEYL, zich een uiting veroorloofd, welke terecht de verontwaardiging van de *Berliner klin. Wochenschrift* heeft gewekt. Hij heeft nl. namens zijn partijgenooten in den raad voorgesteld, de geheele geneeskundige verzorging der bevolking tot een tak van gemeentedienst te maken, iets wat hem ongetwijfeld vrij staat. Maar bij de verdediging van dit voorstel zeide hij: „het is toch onzinnig, dat de behandeling van onze zieke medemenschen een *persoonlijke aangelegenheid* is, en de uitoefening van het beroep van arts een *winstbedrijf*. Deze toestand moet ten gevolge hebben, dat de arts *in zijn hoedanigheid van zakenman* nauwelijks belang kan hebben bij een behoorlijken gezondheidstoestand, want daardoor worden zijn inkomsten geringer”. Zoo iets is zelfs door ziekenfondsbesturen in dagen van strijd met de artsen nooit beweerd. En zelfs de leeken, hoe vaak ook tegen ons opgeruid, zijn van het tegendeel innig overtuigd, zoodat weerlegging onnoodig is. Partijverblindings moet dezen arts tot zulk een bewering hebben gebracht, die alleen hemzelf in een ongunstig daglicht kan plaatsen, en misschien ook dat nog onverdiend.

GEEN HALVE MAATREGEL. — Met het oog op het heerschen van de cholera te Petersburg heeft de voorzitter der gemeente verklaard, dat alle artsen, die de voorschriften der Sovjets niet gehoorzamen, zullen worden doodgeschoten (*Zeitschr. f. ärztl. Fortb.*). Alsof een arts harder zal loopen, als hij doodgeschoten is!

HULPARTSEN TIJDENS DE GRIEP-EPIDEMIE. — De gemeenteraad te Weenen heeft hulpartsen aangesteld voor den duur der epidemie. De gemeente-artsen krijgen een toelage van 1000 kronen per maand voor rijtuigkosten, tenzij zij gebruik wenschen te maken van de auto's, die ten getale van honderd door het ministerie van oorlog ter beschikking van de geneeskundige vereeniging zijn gesteld (*Deutsche med. Wochenschr.*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

HULPVAARDIGHEID VAN EEN SEMI-ARTS.

Collega SCHOLS geeft in dit *Tijdschrift* van 9 Nov. l.l. den goeden raad, om hulp te zoeken bij de semi-artsen. Hoe dat nu en dan gaat, wil ik hier mededeelen om te

doen zien, hoe weinig sommige aanstaande artsen ervoor over hebben om hun medemenschen en aanstaande collega's te helpen en bovendien dan nog daaruit het voordeel te mogen trekken, hun kennis te verrijken.

Ik vroeg in de afgelopen week om assistentie, want de ernstige gevallen, die in mijn praktijk zonder voldoende hulp blijven, zijn helaas talrijk. Het informatiebureau kon aan mijn aanvraag niet voldoen. Ik kreeg door vriendelijke bemiddeling een adres van een semi-arts in Utrecht, die met drie anderen samenwoont, en telegrafeerde dadelijk. Nadat ik opgeroepen was voor een telefoongesprek, werd mij medegedeeld, dat een semi-arts beschikbaar was tegen Vrijdag 15 November, maar *niet* op de voorwaarden van het informatie-bureau, doch voor *vijftien* gulden per dag, omdat dat reeds door verschillende geneesheeren geboden was.

Dus een semi-arts maakt misbruik van de omstandigheden en schaamt zich niet om vijftien gulden te vragen voor assistentie in een praktijk, terwijl de officieele honoreering *tien* gulden per dag is voor een arts, die de geheele praktijk waarneemt en ook de volle verantwoordelijkheid draagt. Het pleit *niet* voor den bedoelden semi-arts en ik hoop, dat de zucht naar veel geld verdienen niet een algemeene kwaal is onder de aanstaande collega's, want wat is het leven van een geneesheer, als het geld nummer één is, waarom het bij hem te doen is, bij de uitoefening van zijn beroep.

Ouderkerk a/d Amstel, 11 November 1918.

M. EEF TINCK SCHATTENKERK.

DE SPECIALISTEN EN DE MAATSCHAPPIJ.

I.

De heer H. K. DE HAAS heeft gemeend uw bericht onder „Binnenland”, bldz. 1508, over het standpunt der specialisten in de Alg. Verg. der Alg. Nederl. Vereeniging v. Med. Specialisten te moeten verbeteren en zegt, dat de specialisten uit Amsterdam, Rotterdam, Groningen, Apeldoorn en Dordrecht, in tegenstelling met die van den Haag, wel met de C. V.-voorstellen instemden.

Het zij mij vergund hier de juiste meening der specialisten, zooals die in die vergadering bleek, weer te geven:

I. Algemeen verwierp men de voorstellen van het hoofdbestuur.

II. Algemeen was men van oordeel, dat plaatsen der vakbelangen in afzonderlijke organisaties buiten de Maatschappij het meest wenschelijke is.

III. Wanneer het sub II genoemde niet totstandkomt, zal de meerderheid met de C. V.-voorstellen genoegen nemen, waarbij art. 25b nog een punt van nadere bespreking zal uitmaken.

Rotterdam, 10 November 1918.

J. H. VAN VEEN.

II.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van dr. J. G. SCHNITZLER merk ik op, dat, na de instelling van de bijzondere organisatie der specialisten, door de voorgestelde wijziging van art. 217 de Centrale Organisatie van zelf geworden is een organisatie van ziekenfondshuisartsen met nagenoeg dezelfde rechten als de specialisten. Wat dr. SCHNITZLER noemt de tweeslachtige C. O., die feitelijk reeds lang niet meer bestaat, is dan ook reglementair opgeheven.

Er bestaat natuurlijk geen bezwaar tegen, dat het reglement zoodanig gewijzigd wordt, dat alles, wat de C. O. betreft, wordt samengevat in een hoofdstuk, luidende: „Bijzondere organisatie van ziekenfondshuisartsen”, maar noodzakelijk is het niet en zeker zou het verkeerd zijn, op dit oogenblik de voorstellen der C. V. in gevaar te brengen door er dit denkbeeld aan vast te knopen, waartegen zich misschien ook weer eenige stemmen zouden verheffen. Mochten de ziekenfondshuisartsen in hun eerstvolgende vergadering volgens art. 221f verklaren een bijzondere organisatie van